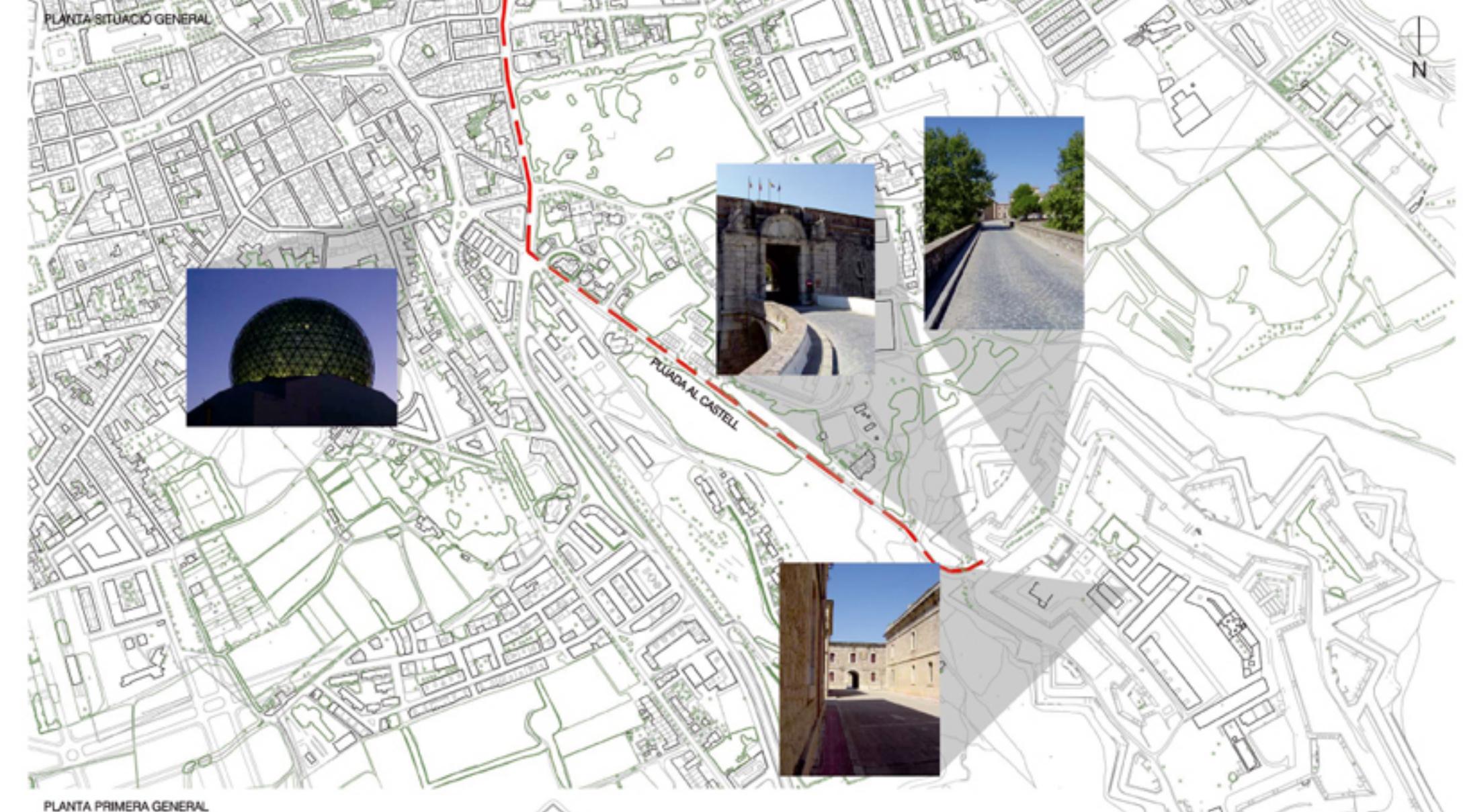

PLANTA BAIXA GENERAL.

INTRODUCCIÓ.

El present projecte es desenvolupa al **Castell de Sant Ferran**, dins del municipi de **Figueres**, Girona. El Castell està situat a les afers de la ciutat, sobre una elevació al NW del nucli de població.

Sobre aquest emplaçament es treballa el **tema de TAP C: "Construir sobre el castell"**. Aquest tema fa referència a complets edificis inacabats, a substituir parts d'edificis, a canviar l'ús dels edificis o bé a construir nous edificis sobre aquests.

Aquest projecte segueix la pauta donada al TAP C de treballar amb la hipòtesi que el conjunt del Castell de Sant Ferran fos rehabilitat a mode de petit nucli de població com a nou barri emergent de Figueres. Amb aquesta base es proposava crear un equipament de caràcter cultural a tota la zona composta per l'església inacabada i els dos edificis colaterals a aquesta.

Com que el cas de l'equipament forma part d'una proposta molt més àmplia, també es planteja l'adequació de l'entorn de les peces intervingudes: la Plaça d'Armes com a espai públic de reunió i activitats; i la franja restant entre l'equipament i el Bulevar de Sta. Barbara com a carrer peatonal amb activitat comercial.

CONTEXT HISTÒRIC DE LA ZONA.

SOBRE L'ENGINYERIA MILITAR.

Els segles XVII i XVIII constitueixen els segles d'or de l'art de l'enginyeria militar. Les campanyes no es decidien en les batalles obertes, sinó per la presa o la pèrdua de les places fortes i per això en cap període de la història es van realitzar més estudis científics ni es van imaginar més refinaments aplicats que en aquests, tant pel que fa a la defensa com a l'atac dels recintes fortificats.

Paral·lelament, la Monarquia espanyola, que en aquells moments encara desejava mantenir un paper preponderant, es va forçada a un constant esforç militar per mantenir els seus drets patrimonials sobre extensos territoris, tant a Europa com a Amèrica. En aquest procés, l'enginyeria militar, fou la tècnica d'avanguardia.

La naturalesa de la Monarquia espanyola, mantenuda encara a la seva davallada fins al tractat d'Utrecht, va donar lloc que vinguessin a col·laborar amb els enginyers espanyols molts altres enginyers de diferents nacions d'Europa, que aleshores eren també subdits de la Corona.

Aquest col·lectiu, mancat encara d'una estructura i una organització corporativa, va acollir una sèrie d'excellents professionals que varen escampar les seves obres als dominis europeus de la Corona i les colònies d'Amèrica i Oceania, els testimonis conservats de les quals constitueixen, en gran part destacada del patrimoni cultural de nombrosos estats.

Aquest pòsit d'experiències i tècniques anirà configurant l'estil clàssic que fou conegut com a estil espanyol, la qual, amb l'avenció de la Casa de Borbó, es veuria organitzada, com moltes altres coses, a l'estil francès.

Al constructor de catedrals de l'Edat mitjana, guiat per la fe i ple de coneixement empíric, el succeeix el constructor de fortificacions de l'Edat moderna, fill de la raó i del càlcul.

Felip V fundà a Barcelona la Real Acadèmia de Matemàtiques, bressol dels enginyers militars de la Casa de Borbó. Mitjan el s. XVIII apareix la major i més bella fortalesa baluardada de l'Europa de la Il·lustració: el Castell de Sant Ferran de Figueres.

L'ENTORN HISTÒRIC.

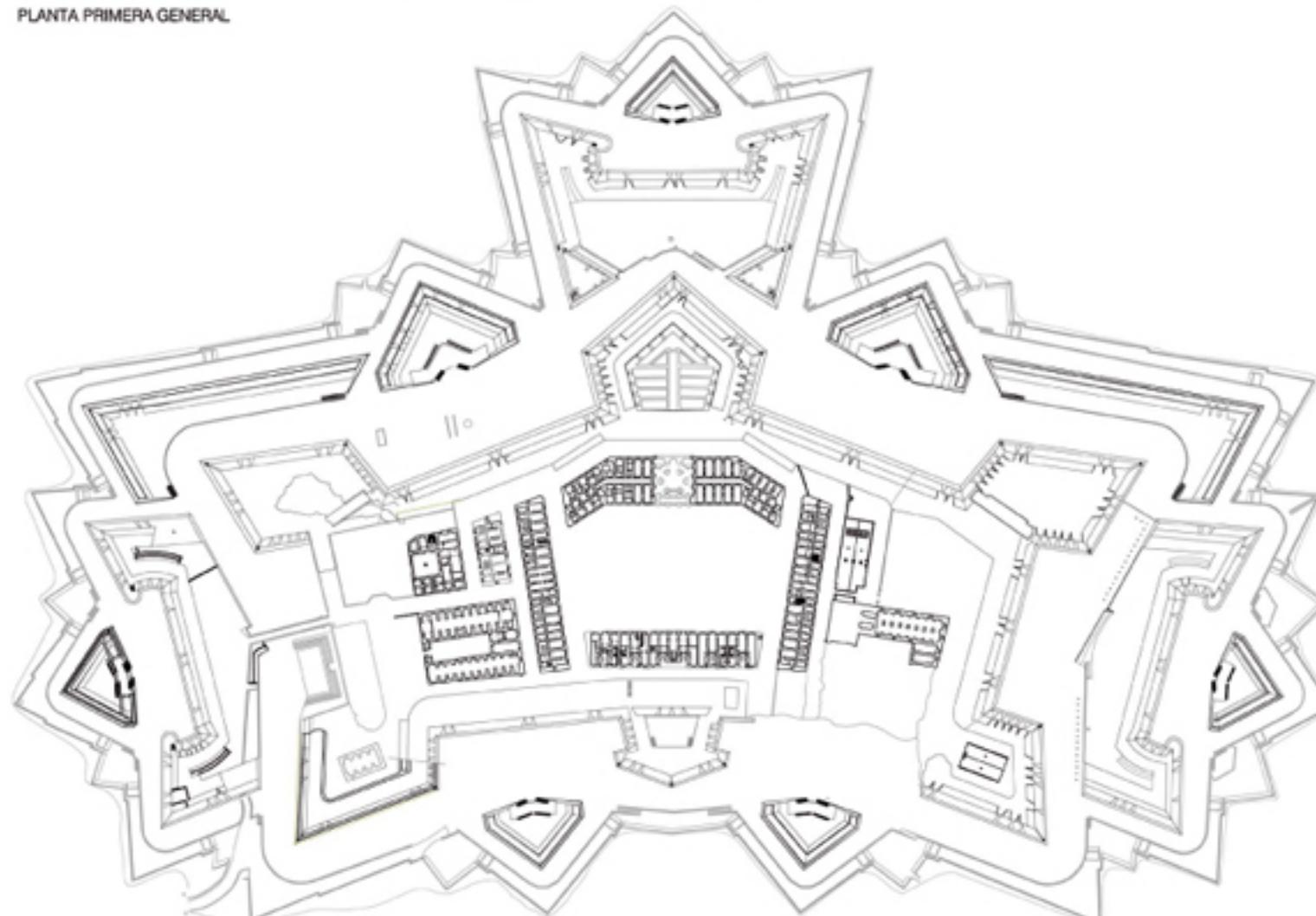
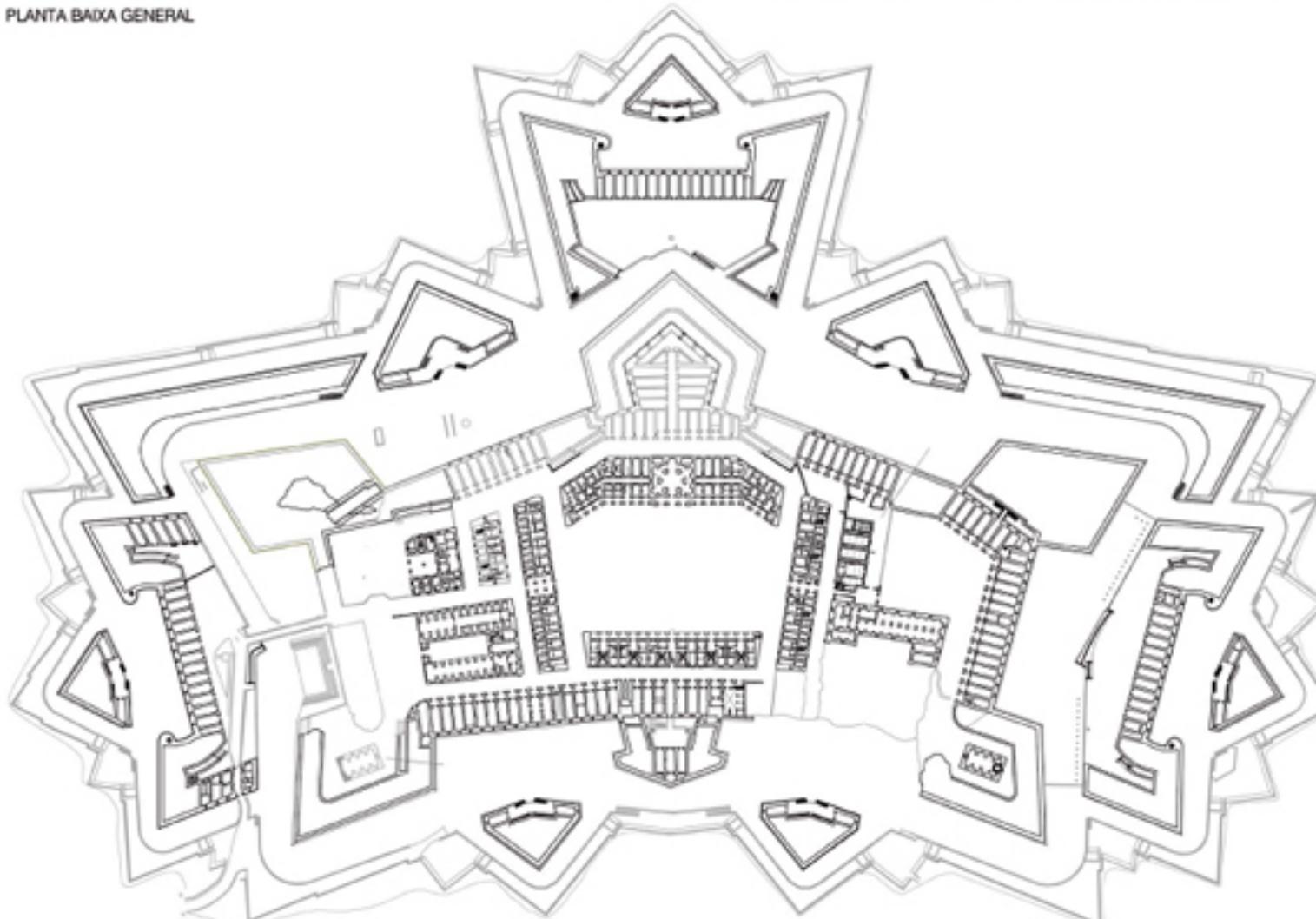
Una de les conseqüències de la Guerra dels Trenta Anys fou la variació dels límits orientals entre les monarquies francesa i espanyola. La nova frontera, fruit del Tractat dels Pirineus, reculava cap al Sud, amb la qual cosa deixava sota la sobirania dels francesos els territoris catalans situats al nord de la serralada pirinenca i, amb aquests, tot el seu sistema defensiu fortificat.

Aquesta circumstància va convertir l'Empordà en camp de batalla obert al llarg de tota la sèrie de conflictes que varen enfrontar les monarquies veïnes fins ben entrat el s. XVIII.

Abans cent anys de retard, es va posar reme a la situació portant a la pràctica el projecte d'aixecar una fortalesa que no tan sols fos un obstacle logístic sinó que també fos capaç de donar allotjament a una divisió de maniobra suficient -infanteria, cavalleria i artilleria- com per a aturar o almenys dificultar els intents d'invasió del país.

Aquest fou el motiu de la construcció de la Real Plaza de Guerra de Sant Ferran de Figueres, que seguint el costum de l'època, rebé el nom patronímic del monarca aleshores regnant, Ferran VI.

Aquest encert va configurar una encertada política internacional, fruit de la qual va ser un període de pau i prosperitat. Mai la Real Hacienda havia vist en semblant grau de salut com per permetre's, sense cap mena d'entrebarc, la realització d'un projecte que, si en principi no fou gaire ambicios, va finalitzar en la construcció més gran, d'ús exclusivament militar, de la seva època.

LÍNIA CRONOLÒGICA.

1700		1753		Finalització parcial de les obres.
		1766		Finalització dels treballs interiors (restauració zones per acabar).
		1793		Setge de les tropes napoleòniques i mort d'Álvarez de Castro.
		1800		Recuperació del Castell per part de la guarnició local.
		1809		Setge i ocupació per part de l'exèrcit francès.
		1810		Entrada com a reducte de Salvador Dalí.
		1811		Darrera reunió en temps espanyol de les Corts de la II República.
1795		1900		Empresonament d'agents responsables de l'intent de cop d'estat.
		1925		El Castell s'obre al públic de manera regular.
		1939		
		1961		
		1997		
		2000		

PROJECTE:
CENTRE D'ARTS.
REHABILITACIÓ D'ESGLÉSIA I EDIFICIS COLATERALS, I
NOVA AMPLIACIÓ PER AUDITORI.

EMPLAÇAMENT:
CASTELL DE SANT FERRAN, FIGUERES (GIRONA).

SITUACIÓ >
INTRODUCCIÓ >
CENTRE HISTÒRIC,
PLANTES GENERALS

IN01

N

DIN A1 = E: 1:5000
DIN A3 = E: 1:10000
plànol 1 de 27

MICHAEL REVUELTO FERNANDEZ
TFC Quadrimestre de primavera 2006 [tema TAP C 05-06]

